

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. szeptember 11.
(vasárnap)

Szepesy László

A SZERETET ÉS A TÖRVÉNY

Énekek: 153, 305, 234,3; 196

Lekció: Máté 22,34-40

„A farizeusok pedig, hallván, hogy a szaduceusokat elnémította, egybegyűltek; És megkérdezte őt közülük egy törvénytudó, kísértvén őt, és mondván: Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben? Jézus pedig mondta néki: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”

Alapige: Máté 22,40

„E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, köszönjük Neked, hogy az énekíró hitvallása lehetett az, hogy valóban az a boldog ember, aki Téged ismer, Benned hisz, és egyedül Benned reménykedik. Szeretnénk, ha ez lenne a mi őszinte hitvallásunk és megtapasztalásunk is: valóban akkor vagyunk igazán boldogok, hogyha Veled és Benned élhetünk.

Pont ezért kérünk, Urunk, bocsásd meg, amikor hitünkkel, szívünkkel más boldogság után járunk, amikor hétköznapi azt gondoljuk, hogy az otthon magánya, vagy az anyagi jólét, vagy éppen a sikeres munka, vagy más egyéb az, ami a boldogságot adja. Bocsásd meg nekünk, hogy szívünk hűtlenül oly sok alkalommal elfelejtkezünk erről, hogy egyedül Tenálad és Tebenned van a boldogságunk.

Köszönjük Neked irgalmadat és kegyelmedet, hogy újból és újból emlékeztetsz minket erre, hogy Szentlelked hitet ad nekünk ezt megragadni, és ebben bízni. Köszönjük, Urunk, a nekünk adott üdvösség őszinte örömét. Köszönjük azt, hogy valóban ez indíthat bennünket őszinte hála, neved imáadására és magasztalására.

Kérünk, add, hogy a mai napon is ne pusztán kérni tudjunk Tőled – bár kérünk, mert szükségünk van rá, mert nélkülözünk Tenélküled. Könyörgünk a Te szent szavadért, amely lelkileg táplál, erősít, biztat, vigasztal, – ha kell – int és megfedd bennünket. De nem csak kérni szeretnénk, Urunk, hanem úgy kérni, hogy va-

A SZERETET ÉS A TÖRVÉNY

---

lóban indítsd a mi szívünket olyan hálára, olyan hitre, amely neved magasztalásában testesül meg, és a Te nevedet dicsőíti és magasztalja. Ilyen szívet hadd kérjünk a mai istentiszteletünkre is, de ne csak mára, hanem egész életünkre, hadd legyen az hálaáldozat Teelőtted. Kérünk, hogy így formáld bennünket Szentlelked munkája révén a mai napon is. A Te szent Fiad nevéért könyörgünk, áldd meg mai istentiszteletünket is.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Amikor megkérdezték Jézus Krisztustól, hogy melyiket tartja a bibliai parancsok közül a legnagyobbnak, Isten és felebarátunk szeretetét emelte ki. A nagy parancsolatnak is nevezett törvényt sokan ismerik: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”* Mivel Urunk ezt tartja Istennek nekünk adott parancsolatai közül a legfontosabbnak, ezért újból és újból vissza kell ehhez térnünk, nehogy célt tévesszünk életünkben, hitünkben. Olyan ez számunkra, mint a tengeren viharba kerülő hajó számára a parton lévő világítótorony fénye – mindig utat mutat, hogy merre kell mennünk, és ha attól eltértünk, akkor újból hozzá kell igazodnunk. E két parancsolat fontosságát Megváltónk azzal is hangsúlyozni akarta, hogy azt mondta róluk: *„E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták”*. Mai Istentiszteletünkön főként ez utóbbi igeveres üzenetére szeretnék koncentrálni, hogy megértsük mit is jelent ez a függés, amiről Jézus Krisztus beszél, amikor azt mondja, hogy a szeretet parancsától függ a törvény és a próféták.

Mielőtt ezt kifejténénk, röviden meg kell magyaráznunk a törvény és próféták kifejezést. Bár sokféle törvényt tartalmaz az Ószövetség, különösen is Mózes könyvei, és próféták könyveivel is találkozunk, itt ez a két szó átfogó jelentésű. Jézus Krisztus korában az Ószövetség iratait nem Ószövetségnek hívták, hanem gyakran így hivatkoztak rá, hogy a törvény és a próféták. Ha elolvassuk Máté evangéliumából a hegyi beszédet, akkor észrevesszük, hogy Jézus sokszor használta ezt a szófordulatot ebben a jelentésben. Azért fontos erre kitérnünk, mert ha átfordítjuk mai nyelvre azt, amit Jézus mond, akkor az így hangzik: e két parancsolattól függ az egész Ószövetség – ami máris árnyaltabb jelentéssel bír számunkra. De erre majd később térünk vissza.

Nézzük meg tehát, hogy mit is értett Jézus Krisztus azon, hogy Isten és felebarátunk szeretésétől függ a törvény és a próféták. Először is azt jelenti, hogy ha nincs meg bennünk Isten és egymás szeretése, akkor Isten parancsolatait nem fogjuk tudni helyesen használni az életben. Olyan ez, mint a zsanér, azaz ajtópánt és az ajtó kapcsolata. A zsanér az a kis elforduló fém eszköz, amelyen függ az ajtó, és ami lehetővé teszi, hogy az ajtót nyitni-csukni lehessen. Ha nincs zsanér, akkor az ajtó nem lesz több mint egy nagy fadarab, amit nekitámaszthatunk a falnak, de használni nem igen tudjuk. Ahogyan a zsanéron függ az ajtó, és azzal működik rendeltetészerűen, úgy függnek Isten törvényei a szeretettől. Ha nincs szeretet, akkor nem lehet azokat jól, rendeltetésük szerint használni.

Mert vegyük el Isten törvényei mögül a szeretetet, és nézzük meg, hogy mi marad. Szeretet nélkül a törvény úgymond zsarnokká válhat az ember életében, amely nem ismer irgalmat. A törvény a szeretet nélkül elkezd uralkodni az embe-
ren, ideológiává válik, amihez az ember ragaszkodni fog, és amely az ember fölé nő, és mindennél fontosabbá válik. Még Istennél is. A törvény válhat bálványá. A szeretet nélküli törvény nem ismer irgalmat, hanem csak számon kér: miért nem tetted ezt, tetted azt. Parancsol: tedd ezt, különben baj lesz. Így pedig állandó félelmet és rettegést kelt az ember szívében a kilátásba helyezett büntetéssel. Tudjuk az Igéből: Isten így is használja a törvényt: a kilátásba helyezett büntetéssel visszatartja, megfékezi a bűn elkövetésében az embert. Olyan is gyakran előfordul, hogy az ember nem magára, hanem csak másokra használja a törvényt, és akkor ő maga lesz irgalmat nem ismerő, mindenki fölött törvényeskedő zsarnok. A törvény szeretet nélkül könnyen rideg ítélkezéssé válik. Gondoljunk csak arra, hogy a farizeusok szívében, akik Istennek akartak engedelmessé válni, mint hatalmasodott el a törvény, és vált bálványá. Mert fontosabbnak tartották azt, hogy a szombatot a maguk magyarázata szerint betartsák, mint sem hogy Jézus meggyógyítson egy beteg embert.

A szeretet nélkül a törvény sok esetben vezet szeretetlen törvénykezéshez, amely fontosabbnak tart egy parancsolatot, mint egy emberi életet. Gondoljunk csak a házasságtörésen ért asszony esetére. A farizeusok örömmel megölték volna ezt a szerencsétlen asszonyt, csak azért, hogy Jézussal szemben igazuk lehessen. És bár a törvény érvényben volt, a házasságtörésért valóban halálbüntetés járt volna Mózes könyve szerint, de ezek az emberek nem a szeretet miatt akarták azt érvényesíteni, hanem Jézus, azaz Isten ellenében. Ezért mutatott rá Urunk szeretetlen törvénykezésükre azzal, hogy átmenetileg, ott, abban a pillanatban felfüggesztette a törvényt. Ha a törvény mögül elveszük a szeretetet, akkor az halálos fegyverré válhat az ember kezében.

Mert a szeretet nélkül a törvényt a bűnös emberi szív rosszra használja. Ilyen romlott az emberi szív: Isten jó ajándékait rosszra, gonoszra képes használni. Mások ellen, önző módon a maga javára.

A törvény helyes használata tehát valóban a szeretettől függ. De az, hogy a szeretettől függ a törvény és a próféták a törvény célját is megmagyarázza. Isten azért adta a sok parancsolatot, hogy a hívő ember megtanuljon szeretni azokból. Mert bár a hitetlen ember is képes szeretni a maga módján, de az a szeretet a bűnös emberi szív produktuma, eredménye. De amikor Isten valakit újjá teremt, akkor meg kell tanulnia Isten szerint szeretni. Ezt pedig Isten parancsolatainak megismerése, megértése, elhívése és megcselekvése által viszi végbe bennünk az Ő Szentlelke munkája révén. Ezért mondja Pál apostol a Róma 13,10-ben, hogy „*a törvénynek a betöltése a szeretet*”. Mert amikor valaki Isten parancsolatait követi, akkor nem pusztán törvénytisztelő, hanem Istent és másokat is szerető emberré válik. A törvény célja ez: megtanulni szeretni, mint Isten is szeret minket. Ahogyan Pál mással is mondja: „*A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és igaz hitből való szeretet*” (1Tim 1,5). Ha ezt elhisszük, akkor a törvényt is jól fogjuk használni. Mert ha elhisszük, hogy a törvény célja a szeretet, akkor értjük meg azt, amit Urunk a szombat nappal kapcsolatban mond: „*a szombat lett az*

A SZERETET ÉS A TÖRVÉNY

---

emberért, nem az ember a szombatért". Nem az ember teremtetett a parancsolatokért, hanem a parancsolatok vannak az emberért.

A „*két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták*”. Fontos hangsúlyoznunk azt is, hogy Jézus Krisztus azt mondja, hogy két szeretetről van szó, nem csak egyről. Isten és felebarátaink szeretetéről függ a törvény és a próféták. Nem csak az egyiktől, és nem csak a másiktól. Mert Isten nem humanista, vagy felvilágosult ember, aki csupán az emberek iránti szeretetet követelné meg tőlünk. Mert gondoljunk bele, hogy mekkora istentelenség és igazságtalanság volna az, hogy valaki azzal dicsekszik, hogy ő még soha nem ölt embert, és közben Isten létezésének ismeretét különféle módon próbálja magában és másokban semmissé tenni? Hogyan dicsekedhetne valaki azzal, hogy ő soha nem lopott még másoktól, miközben Isten felségét súlyos bűneivel fosztja meg a neki járó dicsóségtől? Hogyan lehetne büszke valaki arra, hogy sohasem paráználkodott, miközben Istent folyton hűtlenül elhagyja valahányszor hiába, vagy gyalázkodva említi az Ő nevét? Isten nem csak az emberek iránti szeretetet parancsolja meg, hanem az Őiránta való szeretetet is.

És a másik véglet sem tartható: az, amikor azt mondjuk, szeretjük Istent, de közben embertársainkat gyűlöljük. Jakab apostol levelének 2. fejezetében bőven ír erről, és János apostol első levelében is találkozunk ezzel. Ezzel kapcsolatosan elegendő csak ez utóbbitól idéznünk 2 igeverset, hogy belássuk, nem létezik Isten szeretete felebarátunk szeretete nélkül, mert azt mondja az ige: *„Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert a ki nem szereti a maga atyjafiát, a kit lát, hogyan szeretheti az Istent, a kit nem lát? Az a parancsolatunk is van Őtőle, hogy a ki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.”* (1János 4,20-21).

De hogy még inkább megmutassuk a törvénynek a szeretettől való függését, hadd emeljük ki azt, hogy nem létezik Isten szeretete nélkül a törvénynek való engedelmesség, és a felebarátaink iránti szeretet. Mert Isten maga a szeretet, és pont ezért Ő minden isteni szeretet forrása. Olyan nem létezik sorrendileg, hogy én szeretem az embereket, és aztán majd Istent. Akkor tudjuk egymást szeretni, ha előbb megismerjük és szeretjük megváltó Urunkat és mennyei Atyánkat. És erre nagyon jól rávilágít Jézus Krisztusnak felolvasott mondása, mert azt mondja, hogy *„szeresd az Urat, a te Istenedet*”. És utána azt mondja, hogy *„ez az első és nagy parancsolat*”. Mi sajnos helytelenül használjuk ezt a kifejezést, hogy *„nagy parancsolat*”, mert mi ez alatt az Isten iránt, és a felebarátunk iránti szeretetet értjük. De amikor Urunk beszél róla, Ő azt mondja, hogy az Isten iránti szeretet a *„nagy parancsolat*”. És utána mondja, hogy *„a második pedig hasonlatos ehhez*” – ugyanúgy fontos, ne értsük félre, de mégis –, a legnagyobb parancsolat az Isten szeretése, mert ebből fakad az, hogy egymást is tudjuk szeretni. És sokan ebben szenvednek hajótörést: próbálnak szeretni embereket anélkül, hogy Istent igazán szeretnék. Pedig nem létezik ilyen fordított sorrend. Mert hiába szeretünk minden embert a földön, ha Istent nem szeretjük, akkor mindez haszontalannak és hiábavalónak tűnik mennyei Atyánk előtt.

És itt hadd térjek vissza arra, amire korábban utaltam: ennek az igeversek azon értelmezésére, hogy *„e két parancsolattól függ*” az Ószövetség. Isten a velünk

kötött szövetségről is beszél, amikor azt mondja, hogy a szeretettől függ a törvény és a próféták. Mert egy szövetségben a két fél ígéretet tesz arra, hogy maga tenni fog valamit, és a másiktól elvárja, hogy ő is tartsa be ígéretét. Isten tőlünk mit vár az Ő törvényében? Mit kell az embernek cselekednie? Azt, hogy szeressük Őt, és szeressük felebarátunkat. Az ember azonban erre önmagában képtelen. A cselekedeti szövetség ezért nem működik, mert az ember nem képes betartani azt, ezért nem tudja magát üdvözíteni. Azaz az ember a bűneset után nem volt képes Istent és felebarátját – nem a maga elképzelése szerint (úgy sokan képesek), hanem – az Isten szerint elvárt módon, azaz a teljes szívből, teljes lélekből, teljes erőből szeretni. A Heidelbergi Káté írói nagyon jól összefoglalták azokat az igéket, amelyek erről beszélnek a 4-5. kérdés-feleletben. Az 5. feleletet hadd olvassam fel (az ember képes-e betartani ezt a nagy parancsolatot?), a felelet így hangzik: *„természet szerint hajlandó vagyok Isten és felebarátom gyűlölésére”*. A szeretettől függ a szövetség, és az ember tragédiája ebben leledzik: nem tudja sem Istent, sem felebarátait Isten szerinti módon szeretni.

Mivel Isten a tökéletes szeretettől tette függővé azt, amit elvár az embertől, ezért az ember nem képes engedelmes lenni, és önmagát üdvözíteni. Ez az igevers ezt is hangsúlyozza azzal, amikor azt mondja, hogy a szeretet két parancsolatától, és nem mástól függ annak megtartása, amit Isten parancsol nekünk. A törvény betartása nem az akarattunktól, nem a képességeinktől, nem az erőnktől, nem az ismeretünktől függ (mert Pál szerint vannak olyanok, akik a törvény ismerete nélkül azt cselekszik, amit a törvény parancsol – Róma 2,14-15). A szeretet útját tehát nem a bűnbocsánat, kegyelem elnyerésének, az örök élet megszerzésének útjául szánta nekünk Isten. Azaz: Isten nem szabta feltételül azt, hogy csak akkor ment meg minket, és bocsát meg nekünk mindent, ha szeretjük Őt, és felebarátainkat. Ha ez így lenne, akkor egyetlen ember sem üdvözülne. Az, hogy a szeretettől függ a törvény és a próféták, nem az üdvösség útját jelöli ki nekünk, hanem a már üdvözített, kegyelmet nyert ember útját.

Ezzel pedig különbséget kell tennünk a között, hogy mi az, ami a szeretettől függ, és mi az, ami nem? Mert nem a szeretetünk miatt kapunk bűnbocsánatot, és nem a miatt lehet miénk az örök élet. Ezen a ponton vigyáznunk kell, mert a törvény szeretet követel tőlünk, de nem azért, hogy miénk legyenek az előbb említett dolgok. Az ige olyat is felkínál nekünk, amink nincs – kegyelem, örök élet stb. De ezek különböznek attól, amit elvár tőlünk Isten, a szeretetet. Tehát a mi szeretetünktől nem függ az, hogy kegyelmet, bocsánatot kapunk-e, hanem ajándékként kapjuk meg a hitet, kegyelmet, örök életet, és ezek elnyerése után követeli meg tőlünk Isten a szeretetet. Az üdvösség útja a kegyelem útja: Isten könyörülve rajtunk hitet, bűnbocsánatot, örök életet ad nekünk, és Szent Lelke által tesz képessé minket arra, hogy a szeretet gyümölcse megjelenjen életünkben.

Azaz: hiába tartanánk meg Isten ígéjének minden parancsolatát, de ha nincs bennünk semmi szeretet, akkor minden hiábavalóvá válik és semmit sem fog jelenteni. Hiábavaló és üres az imádságunk, minden Istentiszteletre járásunk, de még a gyülekezetben, vagy máshol végzett szolgálatunk is, ha szeretet nincs bennünk. Amikor az ige ezt mondja, akkor egyértelművé teszi azt, hogy az a szeretet, amiről itt szó van, csakis viszont szeretet lehet. Azaz: az ember önmaga nem

képes szeretni Istent, és ezért betartani sem tudja lelki módon a parancsolatait, de amikor megjelenik Isten mentő szeretete az életében, és mennyei Atyánk újjáteremti őt, akkor ő is képessé válik arra, hogy viszont szeresse Őt, és hogy parancsolatait bizonyos mértékben betartsa. Amikor Jézus tehát az Atya és felebarátaink iránti szeretetről beszél, akkor nem az emberi, hanem a Szent Lélek által bennünk lévő krisztusi szeretetről beszél. Egyedül ettől, az Isteni szeretettől függ az Ószövetség, és az is, hogy mi engedelmeskedni tudunk-e.

És itt utolsó dologként hadd világítsak rá ennek a szónak, hogy 'függ', egy másik jelentésére. Ez egy ritkán használt görög szó az Újszövetségben, és általában a golgotai kereszttel kapcsolatosan idézi és használják a Szentírás írói. Isten anyyira szeretett bennünket, hogy egyszülött Fiát függesztette oda fel a keresztre, hogy minket megmentsen és újjáteremtsen. Jézus Krisztus egész engedelmes életével szerette az Atyát teljes szívéből, teljes lelkéből és teljes elméjéből. És nem mondom azt, hogy úgy szerette felebarátait, mint magát, mert ez nem igaz, mert Ő nálunk sokkalta jobban szeretett minket, jobban, mint amit Isten tőlünk követel. Ő Önmagát adta azért, hogy minket megmentsen. Az Ő szeretete nagyobb, mint a mi önszeretetünk. És az, hogy Isten szeret bennünket, és megtartja szövetségét, ettől függött, amit Ő tett értünk. Ez által vált lehetővé az, hogy a szövetségben teljesítve legyen mindkét ígéret. Isten mindkét oldalon: a saját ígéretét is betartotta, és a mi oldalunkon is tökéletes engedelmisséggel teljesítette, amit Isten törvénye megkíván: Jézus Krisztusban. Ez az isteni szeretet az, amitől „*függ az egész törvény és a próféták*”.

Mindennek pedig mi a gyakorlati következménye az életünkben? Az, hogy át kell gondolnunk, hogy milyen szívvel élünk mi a mindennapokban. Nem mindegy, hogy mi motivál bennünket az engedelmisség útján. Azért akarok-e engedelmeskedni Istennek, hogy jó hívőnek tartsam magam, vagy, hogy Isten előtt kedvesnek gondoljam magamat (mert sokan gondolják ezt, hogy akkor vagyok kedves számára, ha engedelmes is), vagy, hogy elégedett legyek magammal, és ezért akarok engedelmeskedni? Vagy pedig az engedelmisség úgy jelenik meg az életemben, mint az Isten iránt érzett hála gyümölcse, mert az ember megtapasztalja, hogy Isten szeret engem, és én viszont akarom szeretni Őt? Hadd fogalmazzak kicsit másként: nem mindegy, hogy az engedelmisségünknek mi a forrása. Jézus Krisztus azt mondja, hogy a hívő ember életében csakis az Isten iránti szeretetből fakadó cselekedetek azok, amelyek megegyeznek az Isten Igéjében leírt törvénnyel.

Ezért figyelmeztette az apostol a korinthusi gyülekezetet is, akik szeretetlenül gondolták magukat Isten engedelmes gyermekeinek. Mert ismerjük jól a történetüket, a bálványáldozati hús esetét. Kérdésként vetődött fel a gyülekezet tagjai között, hogy szabad-e a hentesnél megvásárolni azt a húst, amelyet korábban pogány isteneknek mutattak be bálvány istentisztelet keretén belül? A gyülekezet egyik fele azt mondta, hogy Isten szabaddá tett minket erre. Hogyne lehetne! És dicsőítették Istent ezért a szabadságért. A gyülekezet másik fele azt mondta, hogy hogyan lehetne ilyet tenni? Nem szabad, hiszen nem méltó Isten szentségéhez. Ők pedig ezért dicsőítették Istent, mert Ő szent. Mind a két csoport dicsőítette az Urat, ismerték a törvényt, csak éppen – hadd mondjam így mai kifejezéssel – egymásnak ugrottak. Megvolt a törvény bennük, megvolt az ismeret, de a szeretet

nem. Pál apostol ezért figyelmeztette őket: vigyázzatok, „*az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít*”. Az ő esetük számunkra intő példa. Vigyázzunk, hogy az ismeretünk sose legyen szeretet nélkül való.

Az igehirdetés elején mondtam, hogy erre a nagy parancsolathoz újból és újból vissza kell térnünk. Most hadd mondjam úgy, hogy muszáj ezt megtennünk, mert az ige figyelmeztet minket, hogy a szeretet sokakban meghidegülhet. Ez pedig nagy veszély egy gyülekezet számára. Mert ha meghidegül bennünk, folyjék akármilyen szolgálat is a gyülekezetben, legyünk akármennyire is szorgalmasak, fáradozzunk akár utolsó erőnkig, a gyülekezet sorsa meg van pecsételve, ahogyan az efézusi gyülekezeté is volt. Mert a Jelenések könyvében Jézus Krisztus mikor levelet ír a gyülekezetnek ezt a dolgot kifogásolta bennük: elhagytátok az első szeretetedet. Ha pedig erről a tévútról nem tér meg a gyülekezet, mondja Urunk, akkor ellened megyek és kimozdítom helyéből a gyülekezetet. Hiába volt a sok fáradozás, szolgálat, de a szeretet nélkül célját vesztette a gyülekezet. Legyen az Ő esetük figyelmeztetés is számunkra.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták. Bátorítson minket ez az igevers az Isten és egymás iránti szeretet tanulására, gyakorlására, arra, hogy ne fáradjunk meg abban, és figyelmeztessen minket, hogy vigyázzunk, ne hidegüljön meg bennünk a szeretet. Isten Szent Lelke segítsen minket az Ő útján maradni!

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, azért a végtelen nagy szeretetért, amelyet az emberi szív fel sem foghat teljes valójában, amelyet megmutattál ott a golgotai kereszten, amikor meghaltál értünk. Köszönjük Neked, hogy ez által tétel eleget Isten törvényének, beteljesítve azt, köszönjük, hogy Te tökéletesen engedelmes voltál, szeretve az Atyát és minket mindvégig.

Urunk, szeretnénk Téged ezen az úton követni, szeretnénk Szentlekedet kérni, aki ezt el tudja végezni bennünk, és lehetővé tudja tenni számunkra. Könyörgünk azért, hogy gerjeszd fel a mi szívünket is Irántad való hállára. Add, hogy akarjunk Neked engedelmes, Téged és másokat szerető életet élni. Segíts, hogy ne azért akarjunk engedelmesek lenni, hogy magunkat jó hívőnek tartsuk, ne azért, hogy dicsekedjünk, ne azért, hogy valamit meg akarjunk szerezni, hanem egyszerűen azért, hogy Téged viszont szeressünk. Könyörgünk, add Lelked bölcsességét, látását minden konkrét helyzetben, hogy mit jelent akkor és ott az, hogy Téged és másokat szeretünk.

Köszönjük Igédet, amely által tanítasz is minket. Köszönjük azokat a hívő testvéreinket, elődeinket, akiknek példájából is tanulhatunk. Könyörgünk, hogy formálj bennünket Krisztushoz hasonlóvá, hogy mások látva minket, Téged dicsőítsenek.

Könyörgünk beteg testvéreinkért. Add, Urunk, a Te szeretetedet őnekik, amely képessé teszi őket elhordozni a betegség okozta fájdalmat. Kegyelmed, irgalmad nagysága szerint kérünk számukra gyógyulást.

Könyörgünk az egyedül levőkért, a szenvedőkért. Kérünk, hogy Te legyél az ő vigasztalójuk, Benned hadd találják meg az igazi boldogságot, és hadd találjanak Benned testvérekre.

A SZERETET ÉS A TÖRVÉNY

Könyörgünk népünkért, annak vezetőiért. Vezesd őket igéddel, és Szentlelked bölcsességét add nekik döntéseik meghozatalakor.

Könyörgünk egyházunkért, annak vezetőiért. Kérünk, hogy az evangélium útján őrizd meg bennünket. Add Urunk, hogy népünk között hadd lehessen megújulás, hadd születhessenek újjá, és dicsőíthessenek Téged sokan.

Könyörgünk, hogy a világban gátold áradását a gonosznak, amely nagyon aktívan munkálkodik, és különösen hadd gondoljunk üldözött keresztyén testvéreinkre – támogasd őket a szenvedésben is Te, aki minden kint elhordoztál a golgotai kereszten.

Kérünk, hogy gyülekezetünk is hadd töltse be neki adott szolgálatát, célját, hadd mutassunk Rád alkalmainkkal, együttlételünkkel, szeretetünkkel. Áldd meg az előttünk lévő alkalmakat is, Urunk, Te legyél azoknak a középpontjában.

Köszönjük Neked, hogy kegyelmed nem fogy el, hosszan túrsz értünk, és hogy megígérted, hogy velünk maradsz „minden napon a világ végezetéig”.

Ezekért is legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

196. dicséret

Debrecen, 1774.

Mond- ja- tok dí- csé- re- tet,
Ke- resz-tyé- nek, az Úr Is- ten- nek,
Szent- sé- ges tisz- te- le- tet
Ad- ja- tok ő ne- vé- nek.

2. Örvendjete őneki Igaz isteni buzgóságban,
Mert köztetek lakozik Az Anyaszentegyházban.

3. És ő megelégtíti Lelketeket lelki kenyérrel;
Biztat ő igéjével Édes ígétivel.

4. Szent, Uram, a te neved, Szent vagy te a magas mennyekben,
Szent vagy És rettenetes Minden nemzetségekben.

5. Tégedet illet, Uram, Mi tiszteletünk, haladásunk,
A mi gyülekezetünk, Ünnepet szentelésünk.

6. Hála légyen tenéked, Hogy megjelentéd te magadat,
Hogy megértettük, Uram, A te akaratodat.

7. Dicséret és dicsőség Légyen tenéked magasságban,
Dicséret és tisztesség Az Anyaszentegyházban.